

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΑΡΧΕΙΟ

ΑΓ. ΑΝΔΡΕΟΥ 5, ΑΘΗΝΑ 105 56

ΤΗΛ. 32 50 378 - 32 11 149 ΦΑΞ: 32 13 667

E-mail: elia@ath.forthnet.gr

www.elia.org.gr

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

1894-1948

Διευθυντής Γρηγόριος Ξενόπουλος

Τόμος 1 1894 – Τόμος 50 1943-1944

Περίοδος Γ΄ Τόμος 1 1945 – Τόμος 2 1946

Περίοδος Δ΄ Τόμος 1 1947 – Τόμος 2 1948

(22.925 σελίδες)

**Η παρούσα ψηφιακή έκδοση πραγματοποιήθηκε
με την οικονομική ενίσχυση του ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ
και του ΕΘΝΙΚΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ
στο πλαίσιο του εορτασμού των 50 χρόνων από το θάνατο
του Γρηγορίου Ξενόπουλου.**

ΑΘΗΝΑ 2001

Ψηφιοποίηση

A.M.S. Μ. ΣΑΡΙΜΒΕΗ & ΣΙΑ Ο.Ε.

1932

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΑ

ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΙΔΡΥΘΕΝ ΕΝ ΕΤΕΙ 1879

«Τέλειν ἄμα καὶ διδάσκειν»

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' - ΤΟΜΟΣ 39^{ος}

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

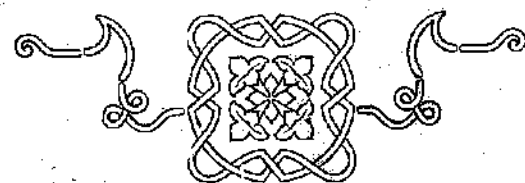
Ταξίδι (τό) τής θείας	Σελ. 338	Φτωχά παλιά φορεματάκια	Σελ. 459
Τσαρλατάνος γιατρός	495	Χέρι (τό) τής μαμμιάς	244
Τσιρινά ταλέντα και μέλλοντα επαγγέλματα (με 6 εικόνες)	121	ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ: 'Αποκυχημένοι (οί) σελ. 200.—Δέν είναι αὐτός... 51.—Δύο ψεύταροι, 534.—Είμαι σπίτι, 172.—Καλαμπούρι (τό) τοῦ παιδι, 127.—Με τρόπο, 86.—Σουλτόνος (δ) κι' ὁ μαθητής, 5.	
'Υπουργεῖον (τό) τής Παιδείας συνιστᾷ τὴν Διάπλασιν ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα εἰς ὅλα τὰ σχολεῖα τοῦ Κράτους	250	Χριστουγεννιάτικη χαρά	40
Φάντασμα (τό)	414	Χτύπημα και τέχνασμα	484
Φασόλια—Rérétez	234	Χωρισμός (δ)	428
Φεύγοντας	112		
Φίδι στὸ ξενοδοχεῖο (με 6 εἰκόνες)	18		

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

σελ.	Κλαίω	σελ.	Παιδιοῦ (τοῦ) ἡ πρώτη λέξη	σελ.
471	Κλωνάρια ἀμυγδαλιᾶς	518	Παλιὰ πράγματα	123
560	Κόρη (ἡ) τοῦ βασιλιᾶ τοῦ Δράκοντα	148	Παράπονο (τό) τοῦ ξύλου	27
248	Κούνια (ἡ)	483	Πατριδα μας	364
75, 507	Κύρ (δ) Μέντιος	410	Πειρινάρι και χήνος	197
92	Μαργαρίτα	579	Πουλί δίχως φωλιά	339
128	Μικρὸ τραγουδι	15	Προσευχή	354
Βαρκοῦλα	Μικροῦλης (δ) 'Αριστείδης	458	Πρώτη φορὰ	8
Βράδυ στὸ βουνό	Μοιάσε τους	531	Προῖτο (τό) δάκρυ	99
162	Μύλος (δ)	236	Σοφία Σαϊράχ	404
Βροχή	Νανούρισμα	194	Σοφός (δ)	140
63	Νύχτα (ἡ)	494	Σπίνος κι' ἀνεμώνη	110
Βώδια κι' ἀμάξι	Νύχτα (ἡ) τοῦ Μάρτη	327	Στάκρογιλι	386
560	Νυχτώνει	186	Στὸ μακρινὸ τὸ δρόμο του	102
Βῶλος (δ) και ἡ κλαστή	'Οσφρανοῦλά	270	Στὸ φεγγάρι	207
178	Παιδιὰ και ποδήλατο	224	Φθινόπωρο (τό)	173
Γυρισμός	Παιδί	470	Χαρά (ἡ)	548
183	Παιδί και γαλιάντρα	113	Χριστούγεννα	66
366	Παιδί (τό) τοῦ δρόμου	464	Χρυσὸ (τό) κλουβί	37, 56
Δεῖλ (τό)		296		183
89				
Δέντρο (τό) τῶν ψυχῶν				
260				
Διάλογος				
426				
'Εσπερινὸ				
277				
'Εσπερινός (δ)				
593				
'Ἰππος και ἵπποκόμος				
49				
Καλὲ ἅγιε Βασίλει				
124				

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΙ

'Ο τόμος οὗτος περιέχει 406 εἰκόνες και κοσμήματα

Τὸ φύλλον δραχ. 2,50 και διὰ τὸ 'Εξωτερικὸν 2 1/2 πέννες.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ἐπὶ τοῦ 'Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς κατ' ἔχουσαν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χάριν ὑπηρεσίας, και ἐπὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἁριστον και χρησιμωτάτον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμᾶς 100. Ἐξ-
μαναὶ δραχ. 53. Τρίμηνοσ δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατηρ.
50.— Ἑλληνικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλικῆς και ἑλ.
ἐν γένει τῶν ἑλλ. Κρατῶν σελίνια 10.
'Εξέμνηοι και Τρίμηνο ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΘΗ: ΚΑΘΗΣ-ΔΙΕ ΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

'Αρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' οἱ συνδρο-
μαὶ ἐρχίζουσι τὴν 1ην ἰουλιουαίτου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

'Οδὸς Ἐβρουίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 39ος

'Αθήναι 5 Δεκεμβρίου 1931

'Ἐτος 54ον.—'Αριθ. 1

ΕΔΙΘ ΝΤΕ ΦΕΡΛΑΚ Μυθιστορημα ὑπὸ Marguerite Bourget
Μετάφραση ὑπὸ Βασούλας Κ. Μπουρνιά

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

"Ανω-κάτω ἦταν ἐκείνη τὴν ἡμέ-
ρα ὁ πύργος τῶν ντὲ Λαρδκ. Ἄσπ-
γῆθιστὴ κίνηση βασιλευε
στὴν ἀρχοντοκὴ κατοικία.
'Υπηρέτες με στολή και με
ἀσημένιους δίσκους στὰ χέ-
ρια, πηγαίνοντο βια-
στικοί, μέσ' στοὺς πολυτε-
λεῖς διαδρόμους. Ἀμέτρη-
τα αὐτοκίνητα ἦταν σταμα-
τισμένα μπρὸς ἀπ' τὴν αἰδε-
ρένια πόρτα τοῦ πάρκου.
Κυρίες με ἄμορφες-τσαλέτι-
τες, παιδάκια ντυμένα με
πολύχρωμα κοστοῦμα, ἔ-
θβαιναν ἀπ' αὐτὰ και, βια-
σικὰ-βιαστικὰ χάνονταν στὸ
μεγαλόπρεπο χῶλλ.

Ἡ μεγάλη αἴθουσα εἶχε
κιάλας γεμισαὶ με τὸν ἐκλε-
κτότερο κόσμο. Στὸ βάθος
τῆς βρισκόταν μιὰ μικρὴ ἑ-
ξέδρα, στολισμένη με ὠραῖα
φυτὰ, ποὺ τὸ μισοσκέπαζε
τὸ κόκκινο βελούδο τῆς αὐ-
λαίας· γιατί ἐπρόκειτο νὰ
δοθῆ μιὰ μικρὴ θεατρικὴ
παράσταση, ποὺ εἶχαν διορ-
γανώσει οἱ ἀνεψιὲς κι' οἱ φί-
λες τῆς πυργοδέσποινας.

Μέσα σὲ μιὰ θρησκευτι-
κὴ σιωπῆ, ἀληθινὰ κατα-
κευτικὴ γιὰ τοὺς νέους καλ-

λιτέχνες, τρία κουδουνίσματα ἀκού-
στηκαν.

Τὸ κοινὸ χειροκροτοῦσε μ' ὀλη-
του τὴ δύναμη, και με μεγάλη ἀνυ-

πομονησία περίμενε τὴν «παράστα-
ση», τὸν περίφημο μεσαιωνικὸ θρόλο,
ποὺ τόσο τοὺς εἶχαν ἐκ τῶν προτέ-
ρων ἐπαινέσει οἱ μικροὶ καλλιτέχνες.

Τὰ καλογραμμένα προ-
γράμματα ἀνήγγελλαν αὐτὸ
τὸν ἑλκυστικὸ τίτλο:

Ἡ ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ ΡΟΖΑ

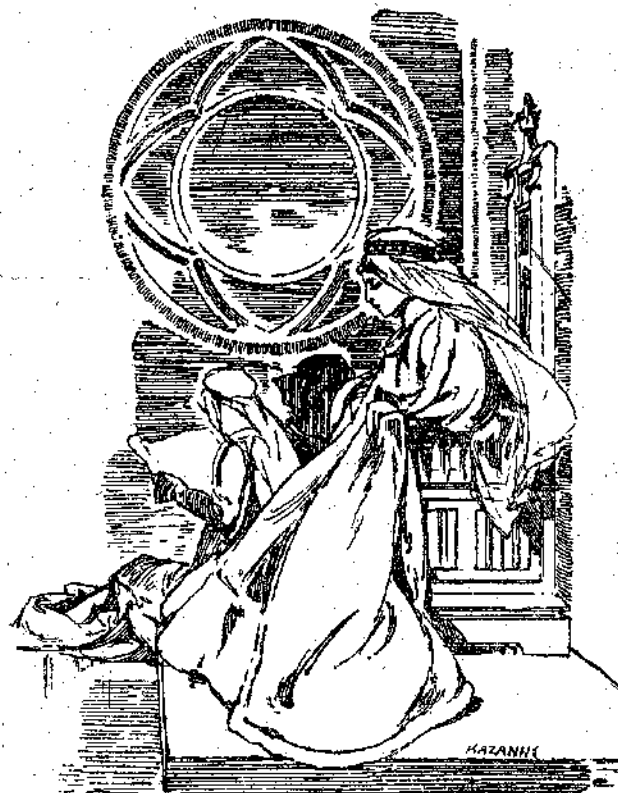
Δραματῆκι μονόπρακτο, μεσαιωνικῆς
ὑποθέσεως.

Ἡ βαρεῖα κουρτίνα σγ-
κώθηκε σιγά-σιγά, κι' ἕνας
ψίθυρος θαυμασμοῦ ἔξφυγε
ἀπ' τὰ στόματα ἄλων.

Στὴ βεράντα ἐνδὸς γοθι-
κοῦ πύργου, — τί ἄμορφα ποὺ
εἶχαν ζωγραφίσει τὰ σκη-
νικά, — ἦταν μαζεμένα καμ-
μιὰ δεκαριά κοριτσάκια, με
πολύχρωμα φορέματα τοῦ
παλιοῦ καιροῦ· ἄλλα ἐγγε-
θαν, ἄλλα διάβαζαν, κι' ἄλ-
λα ρέμβιζαν καθισμένα ἀ-
ναπαυτικὰ σὲ μεταξωτὰ μα-
ξιλάρια.

Με τίς μακριὲς τους φοῦ-
στες, γαλάζιες, μαδιές, ρόζ,
ἐμοιάζαν μ' ἕνα ζωντανὸ
μπούκετο. Ἐκείνη ἄμορφα ποὺ
τραβοῦσε τὴν προσοχὴ ἄ-
λων, ἦταν ἡ ἴδια ἡ πριγκί-
πισσα Ρόζα.

'Αληθινὰ, ἡ δεσποινίδα ντὲ
Λαρδκ εἶχε πολὺ καλὴ ἰδέα,
να διαλέξῃ τὴν ξανθὴ αὐτὴ

«Ἐνόμιζες πὼς ἦταν μιὰ πραγματικὴ πριγκίπισσα...»
(Σελ. 2, στ. α')

μικρούλα για το ρόλο της ηρωίδας. Τ' άλλα κοριτσάκια, μ' όλα τ' ακραυά φουστάνια κι τις πουδραρισμένες περρούκες τους, φρινόταν ότι ήταν μασκαρεμένα, ενώ αυτή ήταν μια αληθινή βασίλοπούλα του παραμυθιού. Το βελούδινο της φουστάνι κι' οι ξανθές με μαργαριτέρια πλεγμένες κοτσίδες της, νόμιζες πως ήταν τ' αθημερινά της ρούχα τ' αφορούσε με τόση απέφεια, δέν φρινόταν να τήν ένοχλούν καθόλου, και καθώς ήταν καθισμένη στο σκαλιστό θρόνο της, είχε τόση άρχοντιά, τόση μεγαλοπρέπεια, που νόμιζες πως ήταν μια πραγματική πριγκίπισσα.

* Έπαιξε με μια καταπληκτική αλήθεια... (Σελ. 2, στ. α')

Στην αρχή είχε σαστίσει και η μελωδική φωνή της έτρεμε λίγο καθώς πρόσφερε τις πρώτες λέξεις άμείσως όμως συνήλθε και άρχισε να παιζέ τόσο καλά, που δύσκολα θά τήν ξεχώριζε κανείς από μια αληθινή ήθοποιό. Δέν σκεπτότανε τίποτε άλλο απ' το ρόλο της εκείνη τή στιγμή. Τόν ένιωθε κι' έπαιζε με μια καταπληκτική αλήθεια για ένα παιδί.

Τά μελαγχολικά λόγια της μικρής πριγκίπισσας, που ούτε τ' αλούτη, ούτε οι τίτλοι μπορούν να παρηγορήσουν για τήν όρφάνια της, κατάλάβαινε κανείς πως τ' ένιωθε και πως ή ίδια ή καρδιά της τ' όνιζε.

Μια γλυκαία μουσική ακούστηκε σ' λίγο και τ' ακριβεία τοποθετήθηκαν για τ' όρχο. Όλα αυτά τ' α

παιδάκια ήτανε χαριτωμένα, κανένα όμως δέν έφτανε τήν πρωταγωνίστρια.

Με μια σοβαρή ευγένεια άριστοκράτισσας που πρωτοπαρουσιάζεται στην αλή, έκανε υποκλίσεις κι' ευχαριστούσε.

Δυνατά χειροκροτήματα έπνιξαν τις τελευταίες νότες τής μουσικής, γρήγορα όμως ξανάπεσε ή σιωπή, γιατί δέν ήθελαν να χάσουν ούτε μια λέξη απ' τ' όμορφο δράματάκι. Είχε κινήσει όλων τ' ενδιαφέρον ή συγκινητική αυτή παράσταση.

Η μικρή πριγκίπισσα έβρισκε στο τέλος τούς γονείς της. Η νεαρή πρωταγωνίστρια έπαιξε μ' όλη της τήν ψυχή, τ' όρατα και έξυπνα μάτια της έλαμπαν σαν ήστέρια, και λέγοντας τ' α τελευταία λόγια, τ' α μάτια της έγέμιζαν δάκρυα αληθινά.

Οι θεατές ήταν όλοι έξαιρετικά συγκινημένοι και ξεσπασαν σ' ένθουσιώδη χειροκροτήματα.

— Αυτή ή μικρούλα μ' έκανε να κλάψω, έλεγε μια νεαρή κυρία στη διπλανή της.

— Τι τάλεντο! τί καλλιτεχνική ιδιοσυγκρασία! είναι απίστευτο για τήν ηλικία της! φαίνεται πως αυτό τ' παιδί είναι πρόκιτισμένο με πολύ πνεύμα και καρδιά.

— Και τί καλοούνη! τόσο όμορφη, με τόσο τάλεντο και δέν φαίνεται να τ' έχει πάρα διόλου άπάνω της. Έβρετε πως λέγεται;

— Κι' έχω τήν ίδια έρώτηση άκριβώς ήθελα να σ' ερώτησω.

— Τι έρώτηση, άγαπητές μου; είπε ή κυρία ντε Λαρόκ, καθίζοντας κοντά στις φίλες της.

— Τ' όνομα τής μικρούλας, που έπαιξε τ' ό ρόλο τής Ρόζας.

— Νά σ' εικονοποιήσω, φίλες μου; ή Ρόζα στην πραγματικότητα λέγεται Έδιθ ντε Φερλάκ, ή πατέρα της είναι Γάλλος, ή μητέρα της όμως άνήκει σ' ένα παλιό άριστοκρατικό άγ-

γλική οικογένεια. Για να σ' ερώτησω να καταλάβετε, σ' ερώτησω ένα μικρό παράδειγμα: όλες οι γυναίκες τής οικογενείας τους λέγονται Έδιθ απ' τόν καιρό τού Καρόλου τού Ιου. Φανταστήτε!

— Τι παλιό άριστοκρατία! θαύμασε ή νεαρή κυρία. "Αν ή μητέρα είναι τόσο χαριτωμένη όσο κι' ή κόρη, θά ήθελα πολύ να τή γνωρίσω.

— Η κυρία ντε Φερλάκ είναι μια θαυμαστή γυναίκα, άπληντησε μελαγχολικά ή κόρη της ντε Λαρόκ, αλλά δέν θά μπορούσε δυστυχώς να σ' ερώτησω, γιατί λείπει, πολύ μακριά απ' εδώ, στην Ίνδοκίνα!

— Γιατί; ρώτησε ή νεαρή κυρία.

— Ακούστε τήν ιστορία τής μικρούλας, άφου σ' ενδιαφέρει. Πάνε 14 χρόνια από τότε, λίγο μετά τή γέννηση τής Λίζας, όταν οι ντε Φερλάκ βρέθηκαν άξαρφα οικονομικά κατεστραμμένοι. Τότε τούς παρουσιάστηκε ή ευκαιρία να ξαναφτιάσουν τήν περιουσία τους φεύγοντας για τήν Ίνδοκίνα. Έφυγαν. Δυστυχώς οι δουλειές τους δέν πήγαιναν απ' τήν αρχή καλά. Έμειναν εκεί και φουτοζωούσαν, χωρίς να έχουν ούτε τ' εξόδα ενός ταξιδιού ως τή Γαλλία, για να ιδούν τ' α παιδιά τους, που έχουν να τ' ιδούν απ' τόν καιρό που ήταν 10 μηνών.

— Τι φοβερό, Θεέ μου! και γιατί δέν τ' πήραν μαζί τους;

— Είναι πολύ ντυλικάτη και τ' άσχημο κλίμα εκεί κάτω, άσφαλώς θά τήν εσκότωσε. Φανταστήτε ότι δέν μπορούσε ν' άνθέξη στη ζωή τού σχολείου και άναγκάστηκαν να τήν τραθήξουν τ'ώρα τ'ώρα μόνο με τρεις παλιούς και πιστούς υπηρέτες σ' τόν πύργο τού Φερλάκ, τ' ό μόνο που κατόρθωσαν με χίλια βάραινα να σώσουν απ' τήν κολοσοκίαια τους περιουσία. Και καθώς είναι έξαιρετικά ευαίσθητη, υποφέρει πολύ απ' τ' χωρισμό τών δικών της, που τούς λατρεύει, χωρίς να τούς γνωρίζει.

Οι δυστυχισμένοι Φερλάκ έθύσιασαν τ' ό πάν για να τής δώσουν μια καλή μόρφωση και άνατροφή. Πολύς φορές τήν έβδομάδα πηγαίνει σ' έν' άνωτερο Παρθναγωγείο και παρακολουθεί μαθήματα. Είναι έξαιρετικά μορφωμένη για τήν ηλικία της.

— Κι' οι γονείς της δέν σκέπτονται να γυρίσουν;

— Ακούστε λοιπόν και τ' τέλος τής ιστορίας! Ο Θεός στο τέλος τούς λυπήθηκε και τούς εικονοποίησε για τούς κόπους τους. Πάνε έξη μήνες τώρα, που ή κόρη ντε Φερλάκ άνακάλυψε σ' ένα παγόδα τής Μαλάκας τόν περίφημο θησαυρό τού Βα-

ΝΕΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΚΑΝΕΛΛΗ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Α.

Με γνωρίζετε; — Τά περσινά παιδάκια τής Διαπάρσεως, ό, με γνωρίζουν πολύ καλά! Και μάγαπούν μάλιστα. Τά καινούργια όμως, τ' α φεινά, όχι. Γι' αυτό πρέπει να συστηθώ.

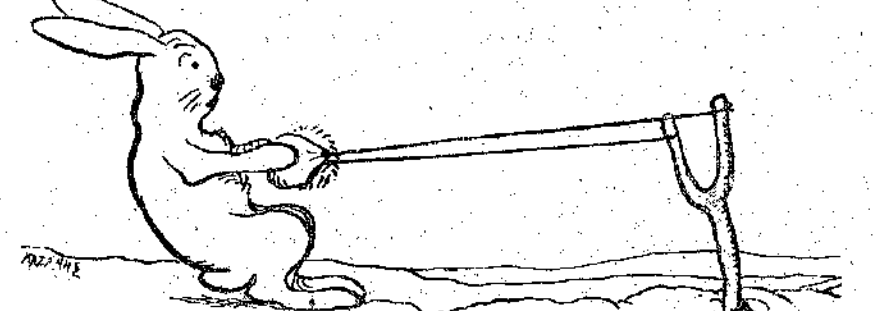
Είμαι ό Κανελλής, ένα νέο κουνέλι με κανελλιά γούνα — γι' αυτό και μ' έβγαλαν έτσι. "Ηθελα τήν έλευθερία μου και τ' όσκασα μικρός απ' τ' πατρικό μου σπίτι, όπου κάποτε με είχαν φυλακίσει οι γονείς μου, άφου τ' άνατίναξα με δύναμη. (Ευτυχώς δέν σιωτώθηκε κανένας). Από τότε ζω έλεύθερος, γυρίζω όπου θέλω, τρώγω ό,τι βρωσκω, κοιμούμαι όπου μου άρέσει, και κίνω τραγούδια σ' άγαπημένα μου λουλούδια γιατ' είμαι και λίγο ποιητής.

Είχα πολλές και μεγάλες περιπέτειες στη ζωή μου. Πόσες φορές κινδύνεψα να χαθώ, και γλίτωσα από τήν έξυπνάδα μου και τήν καλή μου τύχη! Πιάστηκα σ' α καγίδες, κυνηγήθηκα από άγρίμια και θεριά — άκόμη κι' από λιοντάρι! Έπεσα μέσα σ' τσιμέντο και σ' ή κόλλα τού κολληρίσματος, μούκοφαν ταυιά με τ' όρεπάκι και... πού να σ' ερώτησω! Τελοςάάντων γλίτωσα απ' όλα. Σαναφύρωσαν μάλιστα και ταυιά μου κι' είμαι πάλι τέλειος Κανελλής.

Αυό φορές ως τώρα ταξίδεψα σ' τόν άέρα. Τήν πρώτη μ' άρπαξε σ' ά τύχη του ένας άετός. Τή δεύτερη, για να γλιτώσω από ένα σκύλο, έδεσα σ' τή μέση μου κάτι μπαλονάκια που με σήκωσαν ψηλά... Σήμερα θά σ' διηγηθώ πως, χωρίς να θέλω, ξανάγινα και για τρίτη φορά άεροπόρος. Είναι μ' άπό τις νέες μου περιπέτειες, με τις όποιες θά σ' ερωταδιασκεδάσω άκόμα λίγον καιρό.

Μια μέρα, καθώς γύριζα απέξω από ένα χωριό, είδα σ' τ' χωράφι μια σφεντόνα, απ' αυτές που μεταχειρίζονται τ' χωριάτοπούλα για να σκοτώνουν σπουργίτια.

"Ήταν ένα ξερόκαδο, διχαλωτό από πάνω, φτυεμένο σ' τ' ό χωμα βα-

διά. Σάν ένα Υ άπάνω κάτω. Στις δυό άκρες του, ψηλά, ήταν δεμένες οι δυό άκρες ενός μακρού και γερού λάστιχου, που σ' τή μέση τού μακρού του είχε ένα πετσάκι. Σ' τ' ά πετσάκι αυτό, τ' α παιδια έβαζαν πετρίτσες, χαλίκια, χάντρες ή ό,τι άλλο τ' όκλειναν σ' τή χούφτα τους, τ' α τραβούσαν ως που να κεντωθώ καλά τ' ά λάστιχο, κι' έπειτα, ξαφνικά, τ' α φιναν.

Π Ρ Ο Σ Ε Ψ Χ Η
(Τής Marcelline Derbordes - Valmore)

Σ' τ' μαλακό κεφάλι μου, λευκό μου προσκεφάλι, τί όμορφα ποδια άκάνα σου, να κούβα τ' κεφάλι, τήν όρα που έξω ή βροχή λυσά κι' όλοι οι άνεμοι — Κι' άχ, πως φοβάται ή μικρή καρδούλα μου και τρέμει!

Μά ξερω, Θεέ μου, πως άλλου κι' άλλα παιδάκια θάνα! Που πεινασμένα και γόντα κι' όρμα σ' άγρυπνάνα; Και που δέ θάδουν μαλακό κι' όλάσπρο προσκεφάλι Τ' ουσταγμένο και βαρύ να γέροννε κεφάλι.

"Αχ, κάνε, Θεέ μου, σ' τ' έξής, σ' όλη τήν οικουμένη! Παιδι κανένα πιά όρανο! Κι' όπου δέν έχουν τή νυχτιά να γέροννε τ' κεφάλι, Στέλνε με τ' άγγελούδι σου κι' απ' ένα προσκεφάλι.

Μ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η γέννηση του βασιλόπουλου και του ζητιανόπουλου.

ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ ΚΑΙ ΖΗΤΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό MARK TWAIN

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Θά σ'ας διγγηθώ μιά ιστορία που μου την έχει πει ο πατέρας μου, που κι' αυτός την είχε ακουστά από τον δικό του τόν πατέρα, κι' εκείνος πάλι από τόν δικό του, κι' έτσι πάει λέοντα...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Η γέννηση του βασιλόπουλου και του ζητιανόπουλου

Μιά φθινοπωρινή ημέρα, κατά τού δεύτερο τέταρτο τού δεκάτου έκτου αιώνα, στην παλιά πόλη τού Λονδίνου γεννήθηκε στην οικογένεια Κάντου ένα αγόρι και κανένας δεν χάρηκε...

Την ίδια μέρα, στην ίδια πόλη, γεννήθηκε κι' ένα άλλο εγγλεζόπουλο, και μάλιστα στην ισχυρή οικογένεια τών Τυδώρ, που από καιρό επιθυμούσε έν' αγόρι. Μά όχι μονάχα η οικογένειά του, δηλ η Άγγλία τού επιθυμούσε. Ολόκληρη η Άγγλία περιμένε με τέτοιον πόθο τή γέννηση...

από τή χαρά τους. "Ανθρωποι που μόλις γνωρίζονταν μεταξύ τους, ἀγκαλιάζονταν στην μέση τού δρόμου και φιλοφρονούν κι' έχυναν δάκρυα χαράς. Η ημέρα εκείνη ήταν γιορτή για όλους..."

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Τά παιδικά χρόνια τού Τόμ

Ας τρέξουμε μερικά χρόνια μπρός. Τό Λονδίνο ήταν — κατά τις ἀνηλικίες τής εποχής εκείνης — μιά μεγαλούπολη. Είχε εκατό χιλιάδες κατοίκους — ή όπως υποστηρίζουν...

μερικοί, τούς διπλούς. Οι δρόμοι στην πόλη ήταν πολύ στενοί, και σκοτεινά, και βρώμικοι, ιδίως στη γειτονιά που κατοικούσε ο Τόμ, κοντά στη γέφυρα τού Τάμεσι. Τά σπίτια ήταν ξύλινα τού δεύτερου πάτωμα προεξείχε από τού ισόγειο, και τού τρίτου έρχόταν ακόμη πιο μπροστά από τού πρώτου. Όσο ψηλότερα ήταν τά σπίτια, τόσο φαρδύτερα γίνονταν άπάνω, τόσο που στά τελευταία πατώματα τ' αντικρινά σπίτια κόντευαν ν' ακουμπήσουν τού ένα στό άλλο. Οι τοίχοι ήταν καμωμένοι από τσατμά, δηλαδή είχαν ένα σκελετό ξύλινο...

Τό σπίτι όπου κατοικούσε ο πατέρας τού Τόμ, βρισκόταν σ' ένα άθλιο τυφλοδόκακο γνωστό με τ' όνομα: «τ'ό Σκουπιδαριό», κοντά στό Πούντιγκ Λάικου. Ήταν ένα μικρό και ετοιμόρροπο σπίτι, ώστόσο οι φτωχοφαιμιλιές ήταν στοιβαγμένες εκεί μέσα σ'α κρδέλλες. Η οικογένεια Κάντου καθόταν σ'ε μιά σοφίτα στό τρίτο πάτωμα. Σ'ε μιά γωνιά ήταν στημένο ένα κρεβάτι για τόν πατέρα και τήν μητέρα· ο Τόμ, ή γριά κυρούλα του κι' οι δύο αδελφές του είχαν μεγάλη εδρυχωρία για τού κοιμούνται. Όλο τού πάτωμα τής κάμαρας ήταν δικό τους και μπορούσαν ν'ε πλαγιάσουν όπου ήθελαν. Είχαν δύο τρείς κουρελιασμένες και βρώμικες κουβέρτες και κάμπουσες άγκυλιές άχυρο. Κάθε βράδυ τού έστρωναν χάρμη και κοιμόνταν, και τού πρώτ'ό έκαναν ένα σωρό και τού στοιβαζαν σ'ε μιά γωνιά.

Η Μπέττυ και η Νάν ήταν δίδυμες, δεκαπέντε χρονών κορίτσια, καλόβολα και καλόκαρδα, άπλυτα, κουρελιασμένα και ανάμυλλα. Η μητέρα τους ήταν σάν κι' αυτά. Ο πατέρας όμως και η γριά κυρούλα ήταν κακοί και μοχθηροί άνθρωποι. Τίς περισσότερες φορές ήταν κι' οι δύο τους μεθυσμένοι και έδερναν. Ο ένας τών άλλων, είτε ξυλοκοπούσαν όποιον τύχαινε ν'ε βρεθθ'ό δρόμο τους. Είτε πιωμένοι όμως ήταν, είτε ξεμεθύστοι, δέν είχανε στό στόμα τους τίποτε άλλο παρά βρισιές και βλαστήμιες. Ο Κάντου ήταν ένας κοινός λωποδότης και η μητέρα του έξ επαγγελματίας ζητιάνα. Και τά παιδιά αναγκαζόν...

ταν ν'ε βγαίνουν στους δρόμους και ν'ε ζητιανεύουν, αλλά στην κλεψιά δέν ήθελαν ν'ε συνειθίσουν.

Στό ίδιο σπίτι, μαζί με όλους τούς ζητιάνους και τούς λωποδύτες, ζούσε και ένας άναθος, γέρος παπάς, που ο βσιολιάς χωρίς καμιά αίτια τόν είχε βάλει σ'ε άργια δίνοντας του μιά γελοία σύνταξη (*). Ο πατέρας Άνδρέας, όπως τόν έλεγαν, περιμάζευε κρυφά τ'ε φτωχά παιδάκια και τούς μάθαινε χρήσιμα και ήθικά πράγματα.

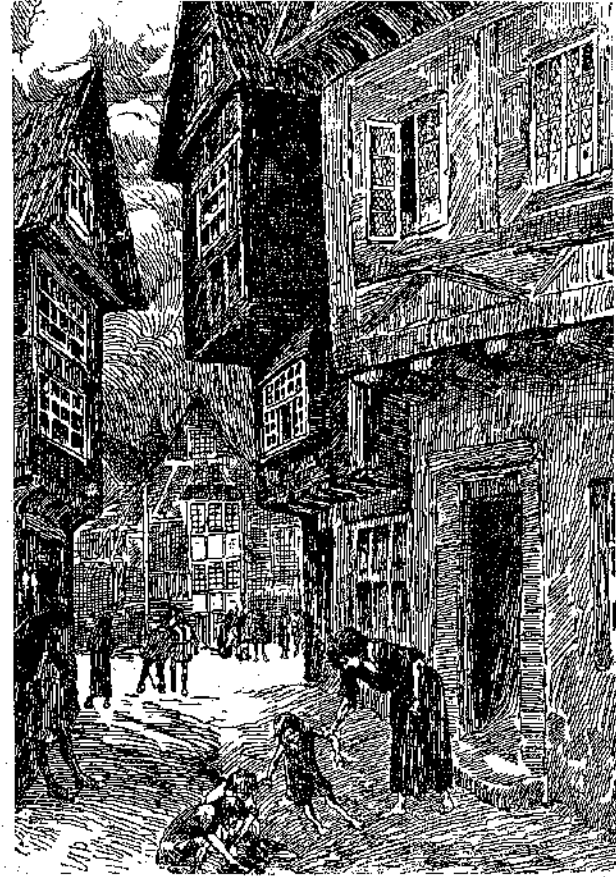
Απ' αυτόν διδάχτηκε κι' ο Τόμ λίγα λατινικά, που τήν εποχή εκείνη ήταν απαραίτητα για κάθε άνθρωπο, καθώς και ν'ε γράφη και ν'ε διαβάξη. Ο καλόκαρδος παπάς ήταν πρόθυμος ν'ε διδάξη και στό δυο κορίτσια γραφή κι' ανάγνωση, αλλά αυτές φοβόνταν πως οι φίλες τους θ'ε τις κοροΐδευαν, έν αποκοτούσαν γνώσεις που δέν ταιρίαζαν στην κοινωνική τους θέση.

Σ'ε ελόκληρη τή γειτονιά ήταν ή ίδια κατάσταση όπως στό Κάντυ. Δέν έβλεπες παρά καυγάδες, μεθοκόπημα και δαρμούς, από τού πρώτ'ός τή νύχτα. Τά σπασιμένα κεφάλια ήταν εκεί τόσο συνειθισμένο πράγμα, όσο και ή πείνα. Όστόσο ο Τόμ δέν ένοιωθε τόν έαυτ'ό του δυστυχισμένο. Κακοπερνούσε, αλλά δέν τού αντίλαμθανόταν, γιατί και τ' άλλα παιδιά τής παρέας του δέν περνούσαν καλύτερα άπ' αυτόν, κι' έτσι ο Τόμ ένόμιζε ότι αυτό ήταν τού σωστό και τού φυσικό.

Όταν γύριζε τού βράδυ σπίτι μ' άδειανά τά χέρια, έγνωριζε πως ο πατέρας του θ'ε τόν μαλώσει και θ'ε τόν ξυλοφορτώσει, και πως όταν τόν άφηνε ο πατέρας του, θ'ε τόν παραλάβαινε ή γιαγιά του για ν'ε τού δώσει άλλο τόσο ξύλο. Κι' ύστερα, όταν θ'ε πλάγιασαν βλοι ν'ε κοιμηθούν, ή άμοιρη άδονατη μητέρα του θ'ε σερνόταν σιγά-σιγά σιμά του, και θ'ε τού έχωνε κρυφά στό χέρι ένα ξερό κομμάτι ψωμί που τού είχε στεργηθεί αυτή ή ίδια για ν'ε τού φυλάξη τού παιδίτ'ό της, παρ'όλο που κάμπουσες φορές τήν έπιανε ο άντρας τής κάνοντας αυτό τού πράγμα και τήν ξυλοκοπούσε άργια.

Όχι, παρ'όλα αυτά, ο Τόμ δέν έβρισκε άσχημη τή ζωή του, και μάλιστα τού καλοκαίρι. Ζητιάνευε τόσο, όσο για ν'ε μ'ην γυρίσει σπίτι του μ' άδεια χέρια και για ν'ε μ'η φάη πάρα πολύ ξύλο άπ' τόν πατέρα του. Γιατί και οι νόμοι έναντίον τής ζητιανιάς ήταν πολύ άυστηροί, και οι ποινές βαρύτερες για όσους τούς παρέβαιναν. Τού έμενε λοιπόν κάμποσος καιρός ελεύθερος για ν'ε κάθεται ν'ε άκούη τις ιστορίες και τά παραμύθια τού πατέρα Άνδρέα, που έλεγαν για βασιλιάδες και γενναία βασιλόπουλα, για μάγους και για νεράιδες, για μαγικά παλάτια και σκλαβωμένες βασιλοπού...

λιστα τού καλοκαίρι. Ζητιάνευε τόσο, όσο για ν'ε μ'ην γυρίσει σπίτι του μ' άδεια χέρια και για ν'ε μ'η φάη πάρα πολύ ξύλο άπ' τόν πατέρα του. Γιατί και οι νόμοι έναντίον τής ζητιανιάς ήταν πολύ άυστηροί, και οι ποινές βαρύτερες για όσους τούς παρέβαιναν. Τού έμενε λοιπόν κάμποσος καιρός ελεύθερος για ν'ε κάθεται ν'ε άκούη τις ιστορίες και τά παραμύθια τού πατέρα Άνδρέα, που έλεγαν για βασιλιάδες και γενναία βασιλόπουλα, για μάγους και για νεράιδες, για μαγικά παλάτια και σκλαβωμένες βασιλοπού...

Τό σπίτι όπου κατοικούσε ο πατέρας τού Τόμ, βρισκόταν σ'έν' άθλιο τυφλοδόκακο... (Σελ. 6, στ. γ')

Τό κεφάλι του γέμιζε με τέτοιες θυμαστές ιστορίες, και συχνά τή νύχτα, μέσ'ό στό σκοτεινά, όταν πλάγιαζε στό σκληρό βρωμερό άχυρο, άποκαμωμένος άπ' τήν κούραση, πεινασμένος, δαρμένος και με πονεμένα μέλη, άφηνε τήν φαντασία του ν'ε νοήξη διάπλατα τά φτερά τής, και ξεχνούσε τούς πόνους του, ανακριστώντας με τού μυαλό του τήν πλούσια ζωή ένός βασιλόπουλου στό βασιλικό του παλάτι.

Σιγά-σιγά μιά μεγάλη επιθυμία τόν κυριεύσε, που δέν τόν άφηνε ήσυχο μέρα και νύχτα: ήθελε ν'ε...

Τό βραδυρό του αυτό τού εξομολογήθηκε μιά μέρα σ'ε τούς μικρούς τού φίλους: μ'ε εκείνοι τόν πήραν στό κορόιδο και γέλασαν τόσο πολύ μαζί του, ώστε ο Τόμ άποφάσισε όλες τις σκέψεις του στό μέλλον ν'ε τις κρατάη μονάχα για τόν έαυτ'ό του.

Εδιάβαζε όμως και ξαναδιάβαζε τά παλιά βιβλία τού πατέρα Άνδρέα κι' έθαζε τού γέρο-παπα ν'ε τού διηγείται όλες τις ιστορίες που ήξερε, και μ' αυτό τόν τρόπο, τού διάβασμα και ή συλλογή έφεραν με τόν καιρό μιά μεταβολή στην ψυχή του. Οι ήρωες τής φαντασίας του τού είχαν γίνει τόσο ζηλευτοί, ώστε άρχισε ν'ε ντρέπεται για τού κουρέλια του, και εύχαρίστως θ'ε ήθελε ν'ε είναι πιο καθαρός και ν'ε φοράη πιο περιποιημένα ρούχα. Έπαιζε βέβαια με τ' άλλα παιδιά σ'ε τούς βρωμερούς και λασπωμένους δρόμους, και μάλιστα με μεγάλη ευχάριστηση, αλλά όταν πλατσούριζε και κολυμπούσε μέσ'ό στόν Τάμεσι, τού έκανε όχι μονάχα για διασκέδαση, αλλά γιατί τόν εύχαριστούσε ν'ε αισθάνεται καθαρό τού σώμα τού.

Στά πανηγύρια και σ'ε άλλες γιορτές, ο Τόμ βρισκόταν πάντα πρώτος και διασκεδάζε άνεξόδο μαζί με τά άλλα χαμίνα. Από καιρό σ'ε καιρό έτρεχε μαζί με τούς άλλους Λονδρέζους για ν'ε χαζέψη, όπου έκλειναν κανένα σπουδαίο πολιτικό κατάδικο στόν Πύργο τού Λονδίνου. Μιά φορά είδε κιόλας ν'ε ανεβάσουν μιά δυστυχισμένη γυναίκα στό ίκρίωμα και ν'ε τήν καίνε ζωντανή με άλλους τρείς άντρες, κι' άκουσε ένα δεσπότη ν'ε βγάλει...

Τό κεφάλι του γέμιζε με τέτοιες θυμαστές ιστορίες, και συχνά τή νύχτα, μέσ'ό στό σκοτεινά, όταν πλάγιαζε στό σκληρό βρωμερό άχυρο, άποκαμωμένος άπ' τήν κούραση, πεινασμένος, δαρμένος και με πονεμένα μέλη, άφηνε τήν φαντασία του ν'ε νοήξη διάπλατα τά φτερά τής, και ξεχνούσε τούς πόνους του, ανακριστώντας με τού μυαλό του τήν πλούσια ζωή ένός βασιλόπουλου στό βασιλικό του παλάτι. Σιγά-σιγά μιά μεγάλη επιθυμία τόν κυριεύσε, που δέν τόν άφηνε ήσυχο μέρα και νύχτα: ήθελε ν'ε...

(*) Ο βασιλιάς τής Άγγλίας είναι και άρχηγός τής άγγλικανικής εκκλησίας.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δεν εγκρίνεται, ούτε ανα- κεύσσεται, αν δεν συνοδεύεται από το δικαίωμα, δρ. 10.— Τα εγκρινόμενα ή ά ανακυβόμενα λαλούν άς την 30 Νοεμβρίου 1932. Όσα συνοδεύονται από Α, άνήκουν σε άφορές και όσα από Κ, σε κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Έλαφίνα, κ. (ΘΜ). Μεσημβρινός Ασής, ά. (ΓΣ). Ζερβαίη, κ. (ΜΑ). Αίρατοβαμένη Λόγ- χη, ά. (ΓΖ). Ατρομήτη Κυριοπούλα, κ. (ΜΓ). Παγασαία, κ. (. . .). Αδγού- λα, κ. (ΑΙ). Σίσυφος, ά. (. . .). Νη- ρής του Παγασητικού, κ. (. . .). Κυ- κλάμινο, κ. (Π). Αρετούδα, κ. (. . .). Λευκοθέα, κ. (ΚΣ). Ρογιαμένη Άύρα, κ. (. . .). Μικρή Βιολιάη, κ. Κόκκινη Σημαία, ά. (Μπούμ! βρδστε με). Έρ- μής, ά. (ΝΑ). Μοισοναός, ά. (;;!). Πειραιωτάκη, ά. (ΤΗ). Ίδανική Γλυ- κύνης, κ. (ΑΣ). Αγραφιότικη Φτέρη, κ. (. . .). Φιλομήλα, κ. (ΣΑ). Νίκη, κ. (ΑΠ). Λάρις, ά. (ΓΑ). Πλάνο Ήλιο- βασίλειμα, κ. (ΝΓ).

Ανανεώσεις Ψευδωνύμων: Με- γάλη Έλλάς, κ. Ρέα Σουλβία, κ. Χρυσή Βελόνια, κ. Δωδεκανησιακός Πόθος, ά. Έδουάρδος Μπιάνκο, ά. Νέλλη, κ. Λέ- λια, κ. Ρομαντική Βοσκοπούλα, κ. Απ- κισιάνος, ά. Δαμπαδίας, ά. Νάρμισσος, ά. Έβα Άδύμ, κ. Πόννο Άδύου, κ. Κό- ρόιδο, κ. Κάκοις, ά. Άνθος της Ά- νατολής, ά. Εθαίσθητη Καρδούλα, κ. Αγγιόγατα, κ. Ηρωϊκό Ναυτόπουλο, ά. Αυγαριά, κ. Κορυθαλλός, ά. Κεφαλά- λωνίτης, ά. Ανατιότικη Βροχούλα, κ. Σουλφίς, κ. Ανατέλλων Ήλιος, ά. Μπου- μπουλίνα, κ. Κορφατοπούλα, κ. Τρελά- λος Βιολιατής, ά.

Η Διαπλάσι δοκάζεται τούς φίλους της. Σίαφρον (εΰχαριστώ πολύ τή ψευ- δώνυμα ένεκρήθησαν) Ταΰτέτην ιδάν παι- ράξει' εΰχαριστώ πολύ για τή καλά λό- για) Άρετούλαν (έκαμς πολύ καλά νά πής και σή τή γνώμη σου' ανταλλαγή άλ- ληλογραφίας διά τού γραφείου μου δέν γί- νεται' δέν τό λέει δ' Οδηγός;) Γλυκειάν Έλληνοπούλαν (σοφ άπνητήσα και στο προηγούμενο διαβιθάσω. τή συγχαρητή- ριά σου στο Νάμισσο και στή 'Ηρώ) Χρυσούλαν Ζόγια (εΰχαριστώ πολύ νά έλπίσω ότι δέν θά κάμης πάλι ένα χρόνο νά μου ξαναγράψης;) Σεμλίαν (τό γραφί- μα σου, που μ' εΰχαρίστησε πολύ, τό φύ- λαξα για νά σοφ άπαντήσω στο έρχόμενο) Ίωάνναν και Μερόπην Μουσόγλου (κι' έγώ χαίρω πολύ που θά σάς έχω πάλι. Διαπλάσοπούλας' και για πολλά, έλπίζω, άκόμα χρόνια. . .) Άπκισιάνον (εΰχαριστώ πολύ ή Β. Ν. εξακολούθει) Βασιλέα της Έρήμου (δέν πειράζει' πρώτα τή μα- θήματα!) Δάμπρον Χ. Θεομόν (κι' έγώ εΰχαριστήθηκα πολύ που ήλθεσ στο γρα- φείο μου' εΰχαριστώ για όλα) Κόκκινο Καναρίνι (εΰχαριστώ πολύ για τό ξεσπά- θωμα άν μου έγγραφες και λίγο συγχότε- ρα. . .) Τζόν Μπατσάτουλον (και όνα σ' εΰχαριστώ πολύ για τό ξεσπάθωμα) Έθαίσθητην Καρδούλαν (εΰχαριστώ πολ- ή' τώρα τίς γιορτές έλπίζω νά μου ξανα- γράψης) Αίματοβαμμένην Λόγγην (δάρ- θωσα τούς αριθμούς) Έρωϊκό Ναυτό- πουλο (εΰχαριστώ πολύ για τήν ανανέωση και γράφε μου) Φιλομήλαν (μετά χαράς!) Τζουλιάναν Καταβιάτη (έλαξα, εΰχιρι- στώ, έστειλα) Έρώνα του Σουλίου Πε- ριπλοκάδα κτλ. κτλ.

Είς όσας έπιστολάς έλαβα μετά την 30 Νοεμβρίου, θάπαντήσω στο έρχόμενο.

ΟΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΑΡΧΗ τού 25του Διαγωνισμού Λόγων. Ίδε προκήρυξιν εις τήν σελ. 10.—ΑΙ λύσεις τού φυλλά- διου τούτου είναι δεκται μέχρι τής 5 Φεβρουαρίου

1. Δεξιόγραφος Υπνος βαθύς σά λήθαργος Μι' άντωννρία παίρνει πλάι Κι' ένα λουλούδι χειμωνιάτικο Μεδυσικά μοσχοβολάει. Νέλλη

2. Συλλαβογράφος Έν' άρθρο και μιά νότα Μή μέλος του προσώπου Ένώνευ ταχτικά, Και βάρβαρη προβάλλει Βασίλεισα άρχαία. Νταζη

3. Στοιχειόγραφος Τους προσάτω ένα γραμμα Κι' άπ' άπό κήλο μου— τί θάρμα! Φεύγουν όλα τους παρτά Για νά χτίσουν πόλη ώραία. Κυρά της Θάλασσας

4. Μεταγραμματισμός Ό βασιλάς καθόταν πάνω, Μά του άλλόω ένα του γραμμα Και νάντηχηση τώρα νάνω Άτέλειωτο, μεγάλο κλάμα. Ούρανης Τόξω

5. Δικτυωτόν * * * * * =Χώρα ελληνική * * * * * =Ρήτωρ ρωμαίος * * * * * =Πέρσης βασιλεύς * * * * * =Δοξολογία Και καθέτωσ τή ίδια. Σιφονέτ

6. Κρυπτογραφικόν 1234567894=Άρχαίος βασιλεύς 26564 =Ίχθύς 32164 =Φουγμός 46664 =Επίθετον 587364 =Δίλινη 627367 =Πτηνόν άγιον 73564 =Μετέωρον 82659 =Απαραιτήτον 98867 =Συγκριτικόν Λιάνα

7. Φωνηεντόλιπον γγγν-γγν-κγγν Άνευβίς

8. Γείφος τρο τρο , τρο τρο , τρο τρο , τρο τρο Ρ Μιράντα

ΑΥΞΕΙΣ των Πνευμ. Άσκήσεων τού φύλλου 38

526. Φειδίας (φίδι, άς).—527. Άπισ (α, πής).—528. Άλλεις-Πελίος.—529. Ό μύλος, ή Μήλος, τό μήλον. 530 Σ Π Α Ρ Τ Η Ν Β Ε Ι Ο Ν Ο Ρ Α Α Ω Ρ Υ Ο Φ Α Δ Σ Ο Τ Ε Δ Ν Ο Υ Ο Ι Ν Ο Κ Α Τ Α Σ Κ Ο Π Ο Σ Μ Ω Γ Ξ Η Σ

531. ΑΧΡΙΣ (Χάρις, ράγς, Ίσάχαρ, σάρισσα).—532. ΚΑΙΨΟΝ (Κόσων, ΣΑΒβατον, Τρίκοις, στέΡνον, ρόι- βός, κάρονΝ).—533. Μή δις άπι τό αύ- τό.—534. Τά περτά είναι και άρη- σα. (τά περ τό, ή ναι Κέα, χρ εις τά.)

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τής Α' Περιόδου (1879—1893) άπό τούς εκδοθέντας 24 τόμους υπέχουν άκόμη μόνον οι έξής τρεις: Τος, 14ος, και 18ος. Έκαστος τόμος δρχ. 25, τα- χυδρομικώς δέ άποστελλόμενος δρχ. 28,50 διά τό Έσωτερικόν και δρχ. 35 διά τό Έξωτερικόν.

Τής Β' Περιόδου (1894—1931), υπάρ- χουν όλοι οι εκδοθέντες τόμοι, 38 εν όλω. Έκ τούτων, οι μόν Τόμοι τών έ- τών 1894—1928 τιμώνται έκαστος δρ- ραφος δρ. 80 και ραμμένος δρ. 85. Οι δέ Τόμοι τού 1929, 1930 και 1931 τιμώνται έκαστος άρραφος δρ. 110 και ραμμένος δρ. 115.

Ταχυδρομικά τέλη έκάστου τόμου προσθέτα εις τās άνω τιμάς: Διά τό Έσωτερικόν δρχ. 5 ό άρραφος και δρχ. 15 ό ραμμένος, διά δέ τό Έξωτερικόν δρχ. 23 είτε άρραφος είτε ραμμένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΒ'—1] Εξακολουθώ ανταλλαγή καρτών, Μ. Μυστικών, αλληλογραφία. Ίδωμη, Γόρ- δια Δασκί, Τουλίζθ, Τουλίζετα Ρωμαίου, Φρανσίνια, Χρυσάλλης, Ίνδιάνια, Άγγή, Ατ- τάνια, Άρη, Περιπλοκάδα, Μίκο Μάουζ.— Νά παρμένω; [ΑΑ'—590]. ΦΑΡΥΞΤ

[ΑΒ'—2] Διαπλάσοπούλα, όποισηρίζατε τούς [ΑΑ'—634] διαγωνισμούς τού Έρ- νάνη. Βραβεία 20 έυλεϊκτά.

[ΑΒ'—3] Οι Έπιγραφίδαι άποσούρωται, διαπιστώ- σαντες τό άδύνατον τής εδοκιμήσεως σήμερον συλλόγου με άρχίξ, οίαι αι τού «Όμίλου Έπιγραφιδών».

[ΑΒ'—4] Ανταλλάσσω Μ. Μυστικά με έλους και έλες ΙΙ έως Ι6 έτών. Άπαντά άμέ- σως. Άις: Μαρσίλα Γερολέμου, έδος Κι- τίου Κυπριανός 40, Ασιμαόν (Κόπρου). Άτρομήτη Κυριοπούλα

[ΑΒ'—5] Στόν αγαπητό Ταξάν' εΰχόμαστε νά Σ' άριστήση πάντα στή ζωή του. Αδελφειν—Νοστροδάμος

[ΑΒ'—6] ΕΛΛΑΔΑΣ ΑΓΚΑΛΙΑ ΣΤΟ ΔΗΜΟ- ΤΑΡΖΑΝ ΤΗΦΙΣΜΑ

[ΑΒ'—7] Και όνα, Ταξάν για τή γιορτή σου, σοφ χαρίζοις τόν. . . Γόρδιο Δουδ.—Ό Αδελφειν τού Βάγνερ

[ΑΒ'—8] Ριγολέτο, ξαναστέλνωμε τή Δ/α μας: ΑΙηκι Αιγυανκι, Mechrouitete so- kak ιι, Yeclii-Keny, Stamboul—Tur- quie. Πλάνο Δοξάρι, Κοκκινώπειρα, Άφρικάνια.

[ΒΑ'—9] Μπαινοντας στόν 51 χρόνο ή «ΔΙΑ- ΠΛΑΣΗ» συναντθ για πρώτη φορά διαπλάσιακό περιοδικό έπωσ ή «ΛΟΓΟ- ΤΕΧΝΙΑ». Έτησια συνδρομή 25 δραχμάς. Γράφατε: Α. Άσσημάπουλον, Αδόντιον Λόκτιον, Άνω Αθήναια, Άθήνας. Α. Άσημαπόπουλος